

Άγια Νίνα ή φωτίστρια τῆς Γεωργίας

Ἡ Γεωργία γνώρισε πολὺ νωρὶς τὸ χριστιανισμό. Σύμφωνα μὲ ἀρχαιότατη παράδοση, τὸ σπóρο τοῦ Εὐαγγελίου σ' ἐκείνη τὴν περιοχὴ ἔριξαν πρῶτοι οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι Ἄνδρέας ὁ Πρωτόκλητος καὶ Σίμων ὁ Κανανίτης.

Ἡ μεταστροφή, πάντως, ὀλόκληρου σχεδὸν τοῦ λαοῦ τῆς Γεωργίας στὴ χριστιανικὴ πίστη ἔγινε τὸν 4ο αἰῶνα ἀπὸ τὴν ἁγία Ἰσαπόστολο Νίνα.

Ἡ ἁγία Νίνα γεννήθηκε στὰ τέλη τοῦ 3ου αἰῶνα στὴν Καππαδοκία, ὅπου τότε κατοικοῦσαν πολλοὶ Γεωργιανοί. Ἦταν στενὴ συγγενὴς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, σύμφωνα μάλιστα μ' ἓνα παλαιὸ χειρόγραφο ἦταν ξαδέλφη του.

Ὁ πατέρας τῆς Ζαβουλών, φημισμένος στρατιωτικὸς στὴν ὑπηρεσία τοῦ αὐτοκράτορα Μαξιμιανοῦ, καὶ ἡ μητέρα της Σωσάννα, ἀδελφὴ τοῦ ἐπίσκοπου Ἱεροσολύμων Ἰουβενάλιου, διακρίνονταν γιὰ τὴ βαθιὰ τους εὐσέβεια.

Ἔτσι, ἀπὸ τὸ εὐλογημένο αὐτὸ ζεῦγος προῆλθε ἓνας ἐξίσου εὐλογημένος καρπός, ἡ μακαρία Νίνα.

Ὅταν ἡ Νίνα ἔγινε δώδεκα χρόνων, πῆγε μὲ τοὺς γονεῖς της στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ ὁ πατέρας της Ζαβουλών, μὲ τὴ συγκατάθεση τῆς συζύγου του καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἐπίσκοπου, ἀναχώρησε γιὰ ν' ἀσκητέψει στὴν ἔρημο τοῦ Ἰορδάνη.

Ὁ ἀκριβὴς τόπος καὶ ὁ χρόνος τοῦ θανάτου του παρέμειναν ἄγνωστοι.

Ἡ Σωσάννα, πάλι, τοποθετήθηκε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο ἀδελφὸ της ὡς διακόνισσα στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Ἀναστάσεως, γιὰ νὰ φροντίζει τίς φτωχὲς καὶ ἄρρωστες γυναῖκες.

Τέλος, τὴν ἁγία Νίνα τὴν παρέδωσαν στὴν εὐλαβέστατη γερόντισσα Σάρα-Νιοφόρα, τὴ Βηθλεεμίτισσα, διακόνισσα κι ἐκείνη στὸν Πανάγιό Τάφο, γιὰ νὰ τὴν ἀναθρέψει «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» (Ἐφ. 6,4).

Ἡ Σάρα-Νιοφόρα γνῶριζε σὲ βάθος τὶς χριστιανικὲς ἀλήθειες καὶ μιλοῦσε ἀκατάπαυστα στὴ μικρὴ Νίνα γιὰ τὸ σωτηριῶδες ἔργο τοῦ Θεανθρώπου στὴ γῆ, γιὰ τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασή Του. Καὶ ἡ ἁγία τὴν ἄκουγε μὲ πολὺ ζῆλο, «διετήρει πάντα τὰ ρήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» (Λουκ. 2, 51), μελετοῦσε καθημερινὰ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ φλεγόταν ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ πόθο γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Κάποτε, καθὼς διάβαζε στὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὴ Σταύρωση τοῦ Κυρίου, ἡ σκέψη της στάθηκε στὸν ἄρραφο χιτώνα Του (Ἰω. 19, 23-24).

—Τί ἀπέγινε ἄραγε αὐτὴ ἡ πορφύρα; ρώτησε ἡ ἁγία τὴ Σάρα-Νιοφόρα.

—Γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν παράδοση, ἀποκρίθηκε ἡ γερόντισσα, ὅτι βρίσκεται στὴν πόλη Μισχέτα, πρωτεύουσα τῆς Γεωργίας. Μεταφέρθηκε ἐκεῖ ἀπὸ ἕναν Ἑβραῖο, τὸ ραββίνο τῆς Μισχέτα Ἐλιόζ, στὸν ὁποῖο παραδόθηκε ἀπὸ τὸ στρατιώτη πού τὴν κέρδισε στὴν κλήρωση, κάτω ἀπὸ τὸ Σταυρό. Οἱ κάτοικοι ὅμως τῆς χώρας αὐτῆς παραμένουν μέχρι σήμερα βυθισμένοι στὸ σκοτάδι τῆς εἰδωλολατρίας.

Τὰ λόγια ἐκεῖνα χαράχθηκαν βαθιὰ στὴν καρδιά τῆς Ἁγίας. Ἀπὸ τότε προσευχόταν νύχτα-μέρα στὴν Παναγία:

—Ἀξιῶσέ με, Δέσποινα, νὰ πάω στὴ Γεωργία, γιὰ νὰ προσκυνήσω τὸ χιτώνα τοῦ
Υἱοῦ σου καὶ
νὰ κηρύξω ἐκεῖ τὸ ὄνομά Του!

Καὶ μίαν νύχτα ἡ Θεοτόκος ἐμφανίσθηκε στὸν ὕπνο της καὶ τῆς εἶπε:

—Πήγαινε στὴ Γεωργία, κήρυξε τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, καὶ μὴ φοβᾶσαι! Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ σκέπη σου!

Γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνει, μάλιστα, τῆς ἔβαλε στὸ χέρι ἕνα σταυρὸ ἀπὸ κληματόβεργες καὶ πρόσθεσε:

—Πάρε τοῦτον τὸ σταυρό. Θὰ σὲ προστατεύει ἀπ’ ὅλους τοὺς ὀρατοὺς καὶ ἀόρατους ἐχθρούς. Μὲ τὴ δύναμή του θὰ ὀδηγήσεις τὴ χώρα τῆς Γεωργίας στὴν πίστη τοῦ Υἱοῦ μου, «ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ. 2, 4).

Ἡ Ἁγία ξύπνησε, καὶ εἶδε στὰ χέρια της τὸν θαυμαστὸ ἐκεῖνο σταυρό! Ἀφοῦ τὸν ἀσπάσθηκε μὲ δάκρυα, ἔκοψε μίαν τούφα ἀπὸ τὰ μαλλιά της καὶ τὴν τύλιξε ὀλόγουρά του.

“Υστερα ἔτρεξε νὰ βρεῖ τὸ θεῖο της ἐπίσκοπο Ἰουβενάλιο, πού, ἀκούγοντας γιὰ τὴν ἐμφάνιση καὶ τὴν ἐντολὴ τῆς Θεοτόκου, ἔδωσε στὴν ἀνηψιά του τὴν εὐλογία νὰ κηρύξει τὸ Εὐαγγέλιο στὴ μακρινὴ Γεωργία.

Μετὰ ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες καὶ ἀφοῦ διέσχισε τὴν Ἀρμενία, στὴν πρωτεύουσα τῆς ὁποίας Βαγαρσαπὰτ παρακολούθησε τὸ φρικτὸ μαρτύριο τῆς ἁγίας Ριψιμίας καὶ ἄλλων τριανταπέντε παρθένων (ἡ μνήμη τους ἐορτάζεται στὶς 30 Σεπτεμβρίου), ἡ ἁγία Νίνα ἔφτασε, τὸ 315 μ. Χ., στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Κούρ. Κατάκοπη καὶ ὀλομόναχη, καθὼς ἦταν, σὲ μία ξένη χώρα, ἔνωσε νὰ δειλιάζει. “Ἐνα θεϊκὸ ὄραμα, ὅμως, τῆς ἀναπτέρωσε τὸ ἠθικόν. Μὲ νέο ἐνθουσιασμὸ συνέχισε τὴν πορεία της. Τράβηξε γιὰ τὴ Μτσχέτα, ἀκολουθώντας τὸ δρόμο πού τῆς ἔδειξαν κάποιοι βοσκοί.

Στὴν πρωτεύουσα τῆς χώρας ἡ Ἁγία βρέθηκε τὴν ἡμέρα πού ὀλόκληρος ὁ λαός, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸ βασιλιὰ Μιριᾶν (265-342 μ. Χ), εἶχε συγκεντρωθεῖ σ’ ἓνα βουνόν, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πόλη, γιὰ νὰ προσφέρει θυσίες στὸ ἀνθρωπόμορφο εἶδωλο Ἀρμάζ. Κατευθύνθηκε καὶ ἐκεῖνη πρὸς τὸ βουνόν. Κρυμμένη στὸ κοίλωμα ἐνὸς βράχου, παρακολουθοῦσε τὶς εἰδωλολατρικὰς τελετὰς. Καὶ κάποια στιγμή, καθὼς ἤχησαν οἱ σάλπιγγες καὶ τὰ πλήθη ἔπρσαν στὴ γῆ γιὰ νὰ προσκυνήσουν τὸ Ἀρμάζ, ἡ καρδιά τῆς Ἁγίας ἀναψε ἀπὸ θεῖο ζῆλο.

Σήκωσε τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ καὶ προσευχήθηκε θερμά:

— Παντοδύναμε Θεέ! Ὁδήγησε τὸ λαὸ αὐτὸ στὴ γνώση Σου! Σύντριψε τὰ εἰδωλα! Ἐλευθέρωσε τοῦτες τὶς ψυχὰς ἀπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου!...

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ ὀλοκάθαρος οὐρανὸς σκοτεινίασε. Μαῦρα σύννεφα πλησίασαν μὲ τρομερὴ ταχύτητα ἀπὸ τὴ δύση καὶ στάθηκαν ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸν εἰδωλολατρικὸ ναόν.

Ξέσπασαν τότε βροντὲς, ἀστραπὲς καὶ δυνατὴ ἀνεμοθύελλα. Μέσα σὲ ἐλάχιστη ὥρα ὁ ναὸς γκρεμίστηκε καὶ τὸ εἶδωλο Ἀρμάζ ἔγινε συντρίμμα. Μετὰ ἀπ’ αὐτὴ τὴ θεομηνία ὁ ἥλιος ἔλαμψε πάλι λαμπρότερος ἀπὸ πρὶν! Ἦταν 6 Αὐγούστου, ἡ ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὸ θαβώρειο φῶς, ἀστράφτοντας γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Γεωργία, σκόρπισε τὸ εἰδωλολατρικὸ σκοτάδι. Ἀπὸ τότε ὁ βασιλιὰς Μιριᾶν καὶ ὁ λαὸς του ἔχασαν τὴν πίστη τους στὴ δύναμη τοῦ Ἀρμάζ καὶ ἄρχισαν νὰ ἀναρωτιοῦνται τί σημεῖο ἦταν ἐκεῖνο ποῦ ἔγινε καὶ τί προμνηνοῦσε γιὰ τὸ μέλλον. Στὴ Μτσχέτα τώρα ἡ Ἁγία, καθὼς περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸν βασιλικὸ κῆπο, εἶδε τὴ γυναῖκα τοῦ κηπουροῦ, πού τὴν ἔλεγαν Ἀναστασία, νὰ τρέχει κοντὰ της καὶ νὰ τὴν καλεῖ στὸ σπίτι της. Σὰν νὰ τὴ γνώριζε ἀπὸ παλιά, σὰν νὰ τὴν περίμενε. Ὁ Θεὸς τὴν εἶχε φωτίσει, γιὰ νὰ βοηθήσει τὴν Ἁγία στὸ ξεκίνημα τοῦ ἔργου της.

Ἡ Ἁγία ἀκολούθησε τὴν Ἀναστασία ὡς τὸ σπίτι της, ὅπου τόσο ἡ ἴδια ὅσο καὶ ὁ ἄνδρας της ὄχι μόνο τὴν φιλοξένησαν μὲ πολλὴ ἀγάπη, ἀλλὰ καὶ τὴν παρακάλεσαν νὰ μείνει μαζί τους σὰν ἀδελφή, γιατί ἦταν ἄτεκνοι καὶ τοὺς ἔθλιβε ἡ μοναξιά.

Ἐκεῖνη δέχτηκε, καὶ ὁ κηπουρός, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία της, τῆς ἔχτισε ἓνα κελάκι σὲ μία ἄκρη τοῦ κήπου.

Στὴ θέση αὐτὴ -μέσα στὸν περίβολο τώρα τῆς γυναικείας μονῆς Σαμτάβρ- εἶναι κτισμένο σήμερα ἓνα παρεκκλήσι πρὸς τιμὴν τῆς ἁγίας Νίνας.

Ἡ ἁγία τοποθέτησε στὸ κελὶ της τὸ σταυρὸ πού τῆς εἶχε δώσει ἡ Θεοτόκος, καὶ περνοῦσε τὶς ἡμέρες καὶ τὶς νύχτες της μὲ προσευχὲς καὶ δεήσεις, μὲ πνευματικὲς ἀσκήσεις καὶ θαύματα. Τὸ πρῶτο θαῦμα πού ἐπιτελέσθηκε μὲ τὴν προσευχὴ τῆς μακαρίας Νίνας ἦταν ἡ θεραπεία τῆς Ἀναστασίας, πού ἀπὸ στείρα ἔγινε πολύτεκνη καὶ καλλιτέκνη μητέρα.

Καὶ οἱ πρῶτοι Γεωργιανοὶ πού πίστεψαν στὸν Χριστὸ ἦταν τὸ τίμιο ἐκεῖνο ζεῦγος πού περιέθαλψε τὴν Ἁγία.

Κάποια μέρα μία γυναίκα, κρατώντας στὰ χέρια τὸ ἐτοιμοθάνατο παιδί της, τριγυρνοῦσε μὲ γοερὸ θρῆνο στοὺς δρόμους τῆς πόλης καὶ ζητοῦσε ἀπ' ὅλους βοήθεια.

Ἡ ἁγία Νίνα πῆρε τὸ παιδί, τὸ ἔβαλε στὸ ἀχυρόστρωμά της, προσευχήθηκε, τὸ σταύρωσε μὲ τὸ σταυρὸ τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ παρέδωσε στὴ μητέρα του θεραπευμένο.

Τὸ θαῦμα διαδόθηκε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Ἀπὸ τότε ἡ Ἁγία ἄρχισε νὰ κηρύσσει δημόσια τὸ Εὐαγγέλιο καὶ νὰ καλεῖ τοὺς Γεωργιανούς σὲ μετάνοια. Ἡ εὐσέβεια, ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀκεραιότητα τῆς ζωῆς της ἔγιναν σὲ ὅλους γνωστές. Πολλοί, καὶ προπαντὸς γυναῖκες, τὴν πλησίαζαν, ἄκουγαν ἀπὸ τὰ μελίρρυτα χεῖλη της τὴ νέα διδασκαλία γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἀσπάζονταν τὴ χριστιανικὴ πίστη.

Ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἦταν καὶ ἡ Σιδωνία, θυγατέρα τοῦ ἀρχισυνάγωγου τῶν Ἑβραίων τῆς Καρτάλης Ἀβιάθαρ, καθὼς καὶ ἄλλες ἕξι Ἑβραῖες. Σύντομα πίστεψε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀβιάθαρ, ὅταν ἄκουσε πῶς ἐρμήνευε ἡ Ἁγία τὶς ἀρχαῖες προφητεῖες γιὰ τὸν Μεσσία καὶ πῶς ἐκπληρώθηκαν οἱ προφητεῖες αὐτὲς στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ.

Ἀπὸ τὸν Ἀβιάθαρ ἔμαθε ἡ ἁγία Νίνα ὅτι, σύμφωνα μὲ παλαιὰ ἐβραϊκὴ παράδοση, ὁ χιτώνας τοῦ Κυρίου ἦταν θαμμένος μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ του ραββίνου Ἐλιόζ, Σιδωνία, κάτω ἀπὸ τὸν βαθυσκυοκέδρο, πού ὑψωνόταν στὸ κέντρο τοῦ βασιλικοῦ κήπου. Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ πηγαίνει τὶς νύχτες καὶ νὰ προσεύχεται κάτω ἀπ' τὰ κλαδιὰ τοῦ μεγάλου δέντρου.

Ὑπερφυσικὰ ὁράματα, πού εἶδε ἐκεῖ, τὴν ἔπεισαν γιὰ τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου.

Στὸ μεταξύ ἡ δούλη τοῦ Θεοῦ κήρυσσε ἀκατάπαυστα τὴν ἀληθινὴ πίστη. Καθοριστικὲς, ὅμως, γιὰ τὴ μεταστροφή τοῦ γεωργιανοῦ λαοῦ ἦταν οἱ θεραπεῖες τῶν βασιλέων Μιριᾶν καὶ Νάνας.

Πρῶτη ἡ βασίλισσα Νάνα, γυναίκα σκληρὴ καὶ εἰδωλολάτρισσα φανατικὴ, ἀρρώστησε βαριὰ καὶ κινδύνευε νὰ πεθάνει. Οἱ γιατροὶ δὲν μπορούσαν νὰ τῆς προσφέρουν τίποτα.

Τότε κάποιες φίλες τῆς τὴ συμβούλεψαν νὰ ζητήσει τὴ βοήθεια τῆς ξένης Νίνας, πού μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Θεοῦ τῆς θεραπεύει κάθε ἀσθένεια. Πράγματι, ἡ ἀπελπισμένη βασίλισσα κατέφυγε στὴ Νίνα, πού μὲ τὴ χάρη τοῦ Κυρίου τῆς χάρισε τὴν υἰγεία τῆς. Ἐπιστρέφοντας στὸ παλάτι ἡ βασίλισσα, ὁμολόγησε μὲ παρρησία, μπροστὰ στὸ βασιλιά Μιριᾶν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Ἀργότερα, ἀφοῦ διδάχθηκε τὶς χριστιανικὲς ἀλήθειες ἀπὸ τὴν ἀγία Νίνα, βαπτίσθηκε καὶ ἔγινε θερμὴ χριστιανή. Μετὰ τὸ θάνατό τῆς, μάλιστα, ὁ λαὸς τὴν ἀνακήρυξε ἀγία. Ἡ μνήμη τῆς ἐορτάζεται τὴν 1η Ὀκτωβρίου.

Ὁ βασιλιάς, ὡστόσο, ὄχι μόνο ἀρνιόταν πεισματικὰ νὰ πιστέψει στὸν Χριστό, μὰ καὶ ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ θανάτωνε τὴ Νίνα καὶ θὰ ἐξολόθρευε ὅλους τοὺς χριστιανοὺς τοῦ βασιλείου του. Ὡσπου μίᾳ μέρα, καθὼς κυνηγοῦσε στὰ δάση τοῦ Μουρχᾶν, εἴκοσι χιλιόμετρα περίπου βορειοδυτικὰ τῆς Μισχέτα, ξαφνικὰ καὶ ἀναπάντεχα τυφλώθηκε! Ἐντρομος, ἄρχισε νὰ ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς του, χωρὶς ὅμως ἀποτέλεσμα. Πάνω στὴν ἀπελπισία του, θυμήθηκε τὸ Θεὸ τῆς Νίνας καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά Του. Ἀμέσως ξαναβρῆκε τὸ φῶς του!

Συγκλονισμένος καὶ ὀλόχαρος, ὕψωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ καὶ κραύγασε μὲ δάκρυα:

—Θεὲ τῆς Νίνας! Ἐσὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεός. Ὁμολογῶ καὶ δοξάζω τὸ ὄνομά Σου!

Τὸ θαυμαστὸ ἐκεῖνο γεγονὸς συνέβη στὶς 6 Μαΐου τοῦ 319.

Μόλις ἐπέστρεψε στὴν πόλη ὁ βασιλιάς, ἔτρεξε κι ἔπεσε στὰ πόδια τῆς Ἀγίας:

—Ὡ μητέρα μου! τῆς εἶπε. Δίδαξέ με καὶ ἀξίωσέ με νὰ ἐπικαλοῦμαι τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Θεοῦ σου καὶ Σωτήρα μου!

Ἔτσι ὁ Μιριᾶν ἔγινε ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος τῆς Γεωργίας. Ὁ Κύριος τὸν εἶχε διαλέξει γιὰ χειραγωγὸ τῶν Γεωργιανῶν πρὸς τὴ μοναδικὴ ἀλήθεια.

Ἀμέσως ἔστειλε πρεσβεία στὸ Βυζάντιο καὶ ζήτησε ἕναν ἐπίσκοπο καὶ ἱερεῖς, γιὰ νὰ κατηγήσουν καὶ νὰ βαπτίσουν τὸ λαὸ του. Στὸ μεταξύ ἡ ἀγία Νίνα τοὺς προετοίμαζε γιὰ τὸ ἅγιο βάπτισμα μὲ τὶς ἱερὲς διδαχὲς τῆς.

Όσπου νὰ ἔρθουν οἱ κληρικοί, ὁ Μιριᾶν σκέφτηκε νὰ οἰκοδομήσει ἕναν χριστιανικό ναό. Ἡ ἀγία του ὑπέδειξε νὰ τὸν κατασκευάσει μέσα στὸν βασιλικό του κῆπο, καὶ μάλιστα στὸ σημεῖο ὅπου ὑψωνόταν ὁ γνωστός κέδρος.

Ὁ κέδρος κόπηκε καὶ ἀπὸ τὰ ἕξι κλαδιὰ του ἔγιναν ἰσάριθμοι στυλοὶ, πού τοποθετήθηκαν σὲ κατάλληλα σημεῖα τοῦ οἰκοδομήματος. Μὲ Θεία οἰκονομία, ὅμως, ὁ ἔβδομος στυλός, πού ἦταν καμωμένος ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ προοριζόταν γιὰ τὴ βάση τοῦ ναοῦ, δὲν μποροῦσε μὲ κανένα τρόπο νὰ μετακινηθεῖ. Ἀπὸ τὸ κάτω μέρος του, μάλιστα, ἄρχισε νὰ τρέχει εὐωδιαστὸ καὶ ἱαματικὸ μύρο, πού θεράπευε ὅσους ἄρρωστους πρόστρεχαν ἐκεῖ καὶ χρίονταν μὲ πίστη.

Πλήθη λαοῦ συνέρρεαν στὸν θαυματουργὸ στυλό, καὶ ὁ βασιλιάς ἔδωσε ἐντολὴ νὰ κατασκευασθεῖ ὀλόγυρά του μία περίφραξη. Στὸ μεταξύ ὀλοκληρώθηκε καὶ ἡ ἀνέγερση τοῦ πρώτου ναοῦ στὴ Γεωργία, πού ἦταν ξύλινος -σήμερα, μετὰ ἀπὸ ἀνακατασκευή του, εἶναι πέτρινος- καὶ ἀφιερώθηκε στοὺς ἁγίους Ἀποστόλους. Ὁ λαὸς ὅμως τὸν ὀνόμασε κοινὰ «Σβετιτσχόβελι» (= ἅγιος Στυλός).

Ἦδη οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Μιριᾶν εἶχαν γίνει δεκτοὶ μὲ μεγάλες τιμὲς ἀπὸ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, πού τοὺς ἔστειλε πίσω στὴν πατρίδα τους μὲ πλούσια δῶρα καὶ μὲ τὸν ἀρχιεπίσκοπο Ἀντιοχείας Εὐστάθιο (+337μ. Χ.), δύο ἱερεῖς, τρεῖς διακόνους καὶ τὰ ἀπαραίτητα γιὰ τὴ Θεία λατρεία σκεύη καὶ εἶδη.

Μὲ διαταγὴ τοῦ Μιριᾶν ἦρθαν στὴν πρωτεύουσα ὅλοι οἱ διοικητὲς τῶν ἐπαρχιῶν, οἱ στρατηγοὶ καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι τοῦ κράτους. Σ' ἕνα βαπτιστήριον, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Κούρ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Εὐστάθιος βάπτισε πρῶτα τὸ βασιλικὸ ζεῦγος καὶ στὴ συνέχεια τοὺς ἄρχοντες. Γι' αὐτὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο ὀνομάζεται ἀπὸ τότε «Μταβάρτα Σανατλάβι», δηλαδή «Κολυμβήθρα Μεγιστάνων».

Λίγο πιὸ κάτω οἱ δύο ἱερεῖς βάπτιζαν τὸ λαό, πού εἶχε προετοιμασθεῖ καὶ πιστέψει ἀπὸ τὸ κήρυγμα καὶ τὰ θαύματα τῆς ἀγίας Νίνας. Ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους τῆς Μισχέτα βαπτίσθηκαν ὁ Ἀβιάθαρ μὲ ὅλους τοὺς οἰκείους του καὶ πενήντα ἀκόμη ἑβραϊκὲς οἰκογένειες.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Εὐστάθιος καὶ ἡ ἀγία Νίνα φώτισαν μέσα σὲ μερικὰ χρόνια ὀλόκληρη σχεδὸν τὴ χώρα τῆς Γεωργίας. Ὑστερα ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ἀφοῦ χειροτόνησε ὡς ἐπίσκοπο τῆς χώρας τὸν πρεσβύτερο Ἰωάννη, ἐπέστρεψε στὴν Ἀντιόχεια.

Ἡ ἀγία Νίνα, ἀποφεύγοντας τὴ δόξα καὶ τὶς τιμὲς τοῦ βασιλιᾶ καὶ τοῦ λαοῦ, κατέφυγε σὲ μία ὄρεινὴ περιοχὴ, στὶς πηγὲς τοῦ ποταμοῦ Ἄραγβι, ὅπου ἐτοιμαζόταν μὲ προσευχὲς καὶ νηστεῖες γιὰ νέους ἀποστολικούς ἀγῶνες. Πράγματι, ἀφοῦ κήρυξε τὸν Χριστὸ στοὺς σκληροτράχηλους ὀρεσίβιους κατοίκους τοῦ Καυκάσου, τοὺς ὁποίους βάπτισε ὁ συνεργάτης της πρεσβύτερος Ἰάκωβος, κατευθύνθηκε στὰ νότια τῆς Καχέτης καὶ ἐγκαταστάθηκε στὴν κωμόπολη Μπόντμπε, τὸν τελευταῖο σταθμὸ

τῆς ἐπίγειας ζωῆς καὶ τῶν ἀγίων κόπων τῆς. Σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα ἡ βασίλισσα τῆς Καχέτης Σόντζε (= Σοφία), ἀκούγοντας τὸ θεόπνευστο κήρυγμα τῆς Ἁγίας, πίστεψε καὶ βαπτίσθηκε μαζί μὲ πλήθη λαοῦ.

Τώρα πιά ὁ Θεὸς ἀποκάλυψε στὴν πιστὴ ἀπόστολό Του ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος τῆς. Εἰδοποίησε ἀμέσως μὲ γράμμα τὸν βασιλιὰ Μιριᾶν, πού κατέφθασε ταχύτατα μὲ τοὺς αὐλικούς του καὶ τὸν ἐπίσκοπο Ἰωάννη. Ἡ Ἁγία κοινώνησε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐπισκόπου καὶ ζήτησε νὰ ταφεῖ στὸ φτωχικὸ καλύβι τῆς. Ὑστερα παρέδωσε εἰρηνικὰ τὸ πνεῦμα τῆς στὸν Κύριο. Ἦταν τότε 67 ἐτῶν.

Ὁ βασιλιὰς καὶ ὁ Ἐπίσκοπος θέλησαν νὰ μεταφέρουν τὸ τίμιο λείψανό τῆς στὸ ναὸ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων τῆς Μισχέτα καὶ νὰ τὸ θάψουν δίπλα στὸν ἱερὸ στύλο.

Μὲ κανένα τρόπο, ὅμως, δὲν μπόρεσαν νὰ μετακινήσουν τὸ σῶμα τῆς. Ἔτσι τὸ ἔθαψαν ἐκεῖ, στὸ ταπεινὸ καλυβάκι τῆς, στὸ Μπόντμπε, ὅπως ἡ ἴδια τὸ ζήτησε.

Ἡ μακαρία Νίνα συγκαταριθμήθηκε στὴ χορεία τῶν ἀγίων καὶ ἡ μνήμη τῆς ὀρίσθηκε νὰ ἐορτάζεται στὶς 14 Ἰανουαρίου, ἡμέρα τῆς κοιμήσεώς τῆς. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας τὴν ἀνακήρυξε Ἰσαπόστολο καὶ φωτίστρια τῆς χώρας.

Πάνω στὸν τάφο τῆς ἁγίας κτίσθηκε ναὸς ἀφιερωμένος στὸ συγγενῆ τῆς μεγαλομάρτυρα Γεώργιο. Ὁ ναὸς ἐγκαινιάσθηκε στὰ χρόνια τοῦ γιοῦ καὶ διαδόχου τοῦ Μιριᾶν, τοῦ βασιλιᾶ Μπακάρ (342-364) καὶ σώζεται μέχρι σήμερα. Ἀργότερα σ' αὐτὸν τὸ χῶρο ἰδρύθηκε γυναικεία μονὴ ἀφιερωμένη στὴν ἁγία Νίνα.

Πηγή: Ἱερά Μονὴ Ἀγίου Ἰωάννου Καρέα